

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 28CoP/58/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7124212274
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Biščáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:7124212274.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Biščákovvej členov senátu JUDr. Ingrid Radomskej a Mgr. Miloša Koleka, v právnej veci starostlivosti súdu o maloletého F. M., nar. XX.X.XXXX, bytom u matky, zastúpeného v konaní kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny K., pochádzajúceho z matky F. H., nar. XX.X.XXXX, bytom M. XXX/XX, K., právne zastúpenou JUDr. Tatianou Jánošíkovou, advokátkou so sídlom Rooseveltová 6, Košice a otca V. M., nar. X.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, K., právne zastúpeného JUDr. Tomášom Polákom, advokátom so sídlom Poštová 14, Košice v konaní o zvýšenie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Mestského súdu Košice č. k. 85P/92/2024-207 zo dňa 26.3.2025, takto

rozhodol:

- P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch IV., V., VII.
- Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania

odôvodnenie:

I. Predmet konania

1. Predmetom konania je návrh otca na zmenu úpravy rodičovských práv a povinností a návrh matky na zvýšenie výživného na maloletého syna.

II. Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Mestský súd Košice, ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

I. Návrh otca na zmenu vo výchove maloletého F.a Vasiľa, nar.19.2.2021 z a m i e t a .

II. M e n í rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn.: 16P/14/2021 - 363 zo dňa 14.12.2022, vo výrokoch rozsudku upravujúcich styk otca s maloletým F. a vyživovaciu povinnosť otca k maloletému F. takto:

III. Otec j e o p r á v n e n ý stretávať sa s maloletým F.:

- každý nepárny kalendárny týždeň od stredy od 17:00 hod. do nedele do 17:00 hod.,
- počas vianočných sviatkov každý páry rok od 23.12. od 9:00 hod. do 25.12. do 9:00 hod. a každý nepárny rok od 25.12. od 9:00 hod. do 27.12. do 9:00 hod.,
- počas veľkonočných sviatkov každý nepárny rok od štvrtka od 17:00 hod. do veľkonočného pondelka do 17:00 hod.,

s tým, že otec je oprávnený prevziať maloletého v určenom čase v mieste bydliska matky, kam je povinný maloletého v čase určenom na ukončenie styku matke odovzdať, matka je povinná maloleté dieťa na styk s otcom riadne a včas pripraviť.

IV. Otec je p o v i n n ý prispievať na výživu maloletého F. sumou 200 Eur mesačne, vždy do 15.dňa v mesiaci vopred, k rukám matky maloletého dieťaťa, počnúc dňom 12.8.2024 do budúca.

V. Dĺžné výživné na maloletého F. za obdobie od 12.8.2024 do 31.3.2025 spolu v sume 382,20 Eur je otec p o v i n n ý uhradiť k rukám matky maloletého dieťaťa do 30 dní od doručenia rozsudku.

VI. V prevyšujúcej výške návrh matky na zvýšenie výživného z a m i e t a .

VII. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že je v najlepšom záujme maloletého ponechať ho v osobnej starostlivosti matky z dôvodu potreby stability jeho výchovného prostredia. Súd zároveň výrazne rozšíril styk otca s maloletým synom, keďže otec má úprimný záujem o to, aby mohol so synom tráviť viac času a maloletý prejavuje túžbu byť s otcom viac. Návrh otca na striedavú osobnú starostlivosť súd zamietol, pretože v súčasnom období by to nebolo v záujme dieťaťa ako nedôvodný a predčasný.

4. Vo vzťahu k úprave vyživovacej povinnosti, súd zvýšil výživné zo strany otca zo sumy 150 eur na sumu 200 eur a v prevyšujúcej časti návrh matky na zvýšenie výživného zamietol. Pri zvýšení vyživovacej povinnosti vychádzal z možností, schopností a majetkových pomerov oboch rodičov, ako aj odôvodnených potrieb maloletého dieťaťa.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 36 ods. 1 zákona č. 36/2005 o rodine („ďalej len zákon o rodine“), § 24 ods. 3, ods. 4, ods. 5 zákona o rodine, § 28 ods. 1, ods. 2 zákona o rodine, čl. 4 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), § 78 ods. 1, ods. 3 zákona o rodine, § 77 ods. 1 zákona o rodine, § 62 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, ods. 5 zákona o rodine, § 75 ods. 1 zákona o rodine.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že o trovách konania rozhodol v zmysle § 52 CMP.

III. Odvolanie, vyjadrenie účastníkov konania

7. Proti napadnutému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec a to proti výrokom IV. a V. napadnutého rozsudku. Uviedol, že so zvýšením výživného na sumu 200 eur nesúhlasí, považuje tento výrok súdu za nesprávny, neodôvodnený, nezodpovedajúci výsledkom vykonaného dokazovania a ustanoveniam § 62 a § 78 zákona o rodine. V odvolaní ďalej argumentoval tým, že súd v napadnutom rozsudku konštatuje, že u matky sa zmenili pomery jej nástupom do práce, keďže predtým bola na rodičovskej dovolenke a u otca sa pomery podstatne nezmenili. Vo vzťahu k zmene príjmových pomerov na strane matky poukázal na to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase predošlého súdneho rozhodnutia poberala matka rodičovský príspevok vo výške 378,10 eur a prídavky na dieťa vo výške 25,88 eur, pričom v súčasnej dobe má príjem z pracovného pomeru vo výške 1070 eur a poberať rodinné prídavky v sume 60 eur a daňový bonus vo výške 100 eur. Z uvedeného vyplýva, že aktuálny príjem matky predstavuje sumu 1230 eur a to bez započítania výživného zo strany otca a jej príjem v čase predchádzajúceho rozsudku o výživnom bol približne 400 eur. Z uvedeného vyplýva, že príjem matky sa zvýšil viac ako trojnásobne. Napriek tejto nespornej skutočnosti, súd na túto kladnú zmenu okolností na strane príjmov matky žiadnym spôsobom nereflektoval v napadnutom rozsudku. V tomto smere otec maloletého vidí postup súdu, ktorý je nesúladný so zmyslom ustanovenia § 78 ods. 1 zákona o rodine, podľa ktorého podstatou náležitosťou je zmena pomerov, ku ktorej môže dôjsť na strane účastníka konania, prípadne na oboch stranách. Či je zmena pomerov podstatná a relevantná zisťuje súd porovnaním pôvodných pomerov, ktoré boli známe v čase rozhodovania súdu o pôvodnom rozsahu vyživovacej povinnosti a nových pomerov, ktoré musia byť preukázané. Súd sa však v odôvodnení

svojho rozhodnutia týmto skutočnosťami vôbec nevenuje, neuvádza k tomu žiadnu argumentáciu ako tieto okolnosti vyhodnotil. U otca súd konštatoval, že u neho sa pomery nezmenili. V tejto súvislosti súd žiadnym spôsobom neargumentuje, čo podľa názoru otca má za následok zmatečnosť, arbitrárnosť napadnutého rozsudku. Otec uviedol, že taktiež nesúhlasí so závermi súdu v napadnutom rozsudku, z ktorých má vyplývať, že výška jeho potenciálneho príjmu je najmenej 1100 eur mesačne a že nedosahuje len príjem z platu zamestnanca od svojho zamestnávateľa a že sa fakticky spolupodieľa na podnikaní spoločne so svojou matkou, ktorá je jeho zamestnávateľom. Aj keď odôvodnenie napadnutého rozsudku nedáva celkom odpoveď na to, ako súd dospel k výške príjmu otca 1100 eur predpokladá, že táto suma pozostáva z jeho mzdy 680 eur a zo sumy benefitov, ktoré mu poskytuje zamestnávateľ a to mobilný telefón, náklady na PHM, potraviny. Otec tu poukázal na to, že náklady zamestnávateľa na jeho mobilný telefón na pohonné hmoty predstavujú výdavky jeho zamestnávateľa na telekomunikačné služby a nákup pohonných hmôt, ktoré sú prakticky spotrebované otcom pri výkone jeho zamestnania a nepredstavujú jeho skutočný príjem, ktorý by inak mohol využiť na svoje súkromné účely. Pokiaľ súd poukazuje na to, že otec má dispozičné právo na podnikateľský účet svojho zamestnávateľa je tomu tak z jednoduchého dôvodu, pretože otec objednáva a nakupuje tovary a služby pre svojho zamestnávateľa. V žiadnom prípade to však neznamená, že má voľný a neobmedzený prístup k peňažným prostriedkom svojho zamestnávateľa s ktorým by mal svojvoľne nakladať pre svoje súkromné účely. V súvislosti s tým, že matka otca mu finančne mu vypomáha so splácaním hypotéky vo výške 600 eur mesačne, tu došlo k dezinterpretácii tejto skutočnosti, že by to malo predstavovať nejaký ďalší príjem, ako benefit otca ako zamestnanca, čo nie je pravdou, ide o finančnú podporu matky svojmu synovi, ktorá takto finančne podporuje všetkých svojich potomkov. Odôvodnenie rozsudku nedáva a neposkytuje bližšie vysvetlenie toho, ako súd dospel k záverom o tom, že otec sa fakticky spolupodieľa na podnikaní matky a že nedosahuje len príjem z platu zamestnanca. Ide o zavádzajúce a ničím nepodložené tvrdenia matky, ktorá tieto tvrdenia prezentovala v priebehu tohto aj predchádzajúceho konania a súd to veľmi nekriticky prebral a akceptoval tieto fabulácie zo strany matky, hoci sú nepravdivé. Otec vo svojom odvolaní ďalej zdôraznil, že matka v prílohe svojho návrhu na zvýšenie výživného predložila doklady, ktorými preukazuje výdavky na maloletého F., pričom podstatná časť týchto dokladov je z roku 2023, teda z obdobia predchádzajúceho podaniu návrhu na zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov. Ak mala matka v tomto období zvýšené výdavky na výživu maloletého F.a, vyvstáva otázka prečo už vtedy nepodala návrh na zvýšenie výživného. Súčasne poukázal na to, že matkou prezentované zvýšenie nákladov na výživu maloletého syna nie sú žiadnym relevantným spôsobom preukázané. Súd v napadnutom rozsudku argumentuje len tým, že od posledného rozhodnutia súdu nastúpil maloletý F. do materskej školy, čím došlo k zvýšeniu životných nákladov na maloletého. Otec uviedol, že už v čase vyhlásenia predošlého rozsudku maloletý F. navštevoval jasle, s čím bol spojený výdavok rodičov výške približne 290 eur mesačne a tento výdavok bol v tom čase vyšší ako je aktuálny náklad na školné vrátane stravy a príspevkov v materskej škole. Na túto skutočnosť však súd žiadnym spôsobom neprihliadol. Napokon nemenej podstatným faktom je aj to, že súd vo výroku III. rozsudku oproti pôvodnému rozsudku rozširuje styk otca s maloletým F. o 2 dni v každom nepárnom kalendárnom týždni, teda o celé 4 dni v mesiaci, počas ktorej bude otec zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletého a prakticky si plniť vyživovaciu povinnosť, čo samozrejme matku finančne odbremení. Otec ďalej uviedol, že, keďže napadol o výrok IV. rozsudku o zvýšení výživného tak z tých istých dôvodov napáda aj výrok V., ktorým bolo určené dlžné výživné. Otec maloletého ďalej zdôraznil, že v prílohe svojho vyjadrenia zo dňa 13.09.2024, ktorým sa vyjadril k návrhu matky na zvýšenie výživného predložil súdu pokladničné doklady za obdobie od júna až septembra 2024, z ktorých vyplýva, že od 12.08.2024 vynaložil na kúpu potrieb pre maloletého F., mimo jeho bežnej vyživovacej povinnosti, spolu sumu vo výške 183,77 eur, pričom matka tieto náklady otca na maloletého žiadnym relevantným spôsobom nepoprela. Aj napriek tejto skutočnosti súd prvej inštancie na tieto nespochybniteľné plnenia otca žiadnym spôsobom neprihliadol a nezohľadnil pri svojom rozhodnutí o výživnom priznanom spätne. Otec vo svojom odvolacom návrhu žiadal, aby odvolací súd napadnuté výroky IV. a V. rozsudku zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že návrh matky na zvýšenie výživného zamietá, alternatívne, aby vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že podľa jej názoru súd prvej inštancie rozhodol správne o zvýšení vyživovacej povinnosti otca, nakoľko u maloletého ako oprávneného nastala zmena pomerov a to jednak uplynutím dvoch rokov od poslednej úpravy výšky vyživovacej povinnosti, kedy bolo dieťa vo veku dvoch rokov batolaťom, aktuálne dieťa má 4 roky a je v predškolskom veku a jednak nástupom dieťaťa do materskej škôlky, čím sa zvýšili náklady matky súvislosti s nákupom oblečenia a výbavou do škôlky. Suma výživného 200 eur mesačne je úplne primeraná veku dieťaťa a odôvodneným potrebám

v takomto veku. Podľa jej názoru súd správne posúdil aj otázku príjmových možností, schopností a majetkových pomerov na strane otca. Otec dieťaťa vlastní trojizbový byt v K. na ktorý mu bol poskytnutý úver 100 000 eur, ktorý spláca splátkou 600 eur mesačne, ktorý mu hradí jeho matka v súvislosti s tým, že matka je zároveň jeho zamestnávateľom. Bolo teda správne zahrnúť do príjmov otca aj sumu 600 eur, ktorou mu matka mesačne okrem platu prispieva. Zo skutkových okolností je úplne zrejmé, že otec dieťaťa však fakticky podniká pod menom svojej matky, poberá príjem, prijíma plnenia typické pre podnikateľa - používa motorové vozidlo patriace podniku matky, firma matky mu uhrádza pohonné a prevádzkové náklady vozidla, firma matky platí otcovi mobilný telefón a paušál, otec dieťaťa disponuje s firemným účtom podniku matky, zabezpečuje celú prevádzku potravín v B., dokonca si otec dieťaťa prostredníctvom potravín zabezpečuje vlastné stravovanie. Matka poukázala na vyjadrenie samotného otca počas výsluchu, kde vypovedal, že iné zamestnanie si nehľadá, pretože inde by takéto benefity nedostal, čiže sám otec vníma prijímané plnenia zo strany matky, respektíve podniku jeho matky ako podstatnú súčasť jeho príjmu, ktoré majú priamy vplyv na rozhodovanie otca hľadať si lepšie platené zamestnanie. Súdom určená výška výživného v nadväznosti na to aj suma dlžného výživného plne zodpovedá príjmovým, majetkovým možnostiam a schopnostiam otca a odôvodneným potrebám dieťaťa vo veku štyroch rokov. Matka žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

IV. Hodnotenie odvolacieho súdu

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - účastníkom konania v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d/,g/ CSP) po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody, preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 329 ods. 1 CSP), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň, ako sa vyvesil na úradnej tabuli a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP.

10. Podľa § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Podľa čl. 3 ods.1 Dohovoru o právach dieťaťa, záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

12. Podľa čl. 5 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“), záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Pri určovaní a posudzovaní záujmu maloletého dieťaťa sa zohľadňuje najmä a) úroveň starostlivosti o dieťa, b) bezpečie dieťaťa, ako aj bezpečie a stabilita prostredia, v ktorom sa dieťa zdržiava, c) ochrana dôstojnosti, ako aj duševného, telesného a citového vývinu dieťaťa, d) okolnosti, ktoré súvisia so zdravotným stavom dieťaťa alebo so zdravotným postihnutím dieťaťa, e) ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do jeho dôstojnosti a ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do duševnej, telesnej a citovej integrity osoby, ktorá je dieťaťu blízkou osobou, f) podmienky na zachovanie identity dieťaťa a na rozvoj schopností a vlôh dieťaťa, g) názor dieťaťa a jeho možné vystavenie konfliktu lojality a následnému pocitu viny, h) podmienky na vytváranie a rozvoj vzťahových väzieb s obidvomi rodičmi, súrodencami a s inými blízkymi osobami, i) využitie možných prostriedkov na zachovanie rodinného prostredia dieťaťa, ak sa zvažuje zásah do rodičovských práv a povinností.

13. Predmetom prieskumu odvolacieho konania je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV: ktorým súd zvýšil vyživovaciu povinnosť otca na sumu 200 eur mesačne a výrok V., ktorým určil výšku dlžného výživného v sume 382,20 eur, s tým, že otec je povinný ho uhradiť do 30 dní od doručenia rozsudku.

14. Otec svoju odvoláciu argumentáciu postavil na svojom presvedčení, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie predovšetkým zmenu pomerov na strane matky, u ktorej

došlo k výraznému zvýšeniu jej príjmu od posledného rozhodnutia o výživnom ako aj k tomu, že podľa jeho názoru na strane maloletého syna nedošlo k zvýšeniu výdavkov na jeho výživu a výchovu, čo v spojení s tým, že u neho nedošlo k zmene majetkových a príjmových pomerov odôvodňovalo zamietnutie návrhu matky na zvýšenie výživného. Otec taktiež namietal nesprávny záver súdu pri určení jeho potenciálneho príjmu vo výške 1100 eur, čo nie je príjem, ktorý by on dosahoval.

15. Posúdením otcom produkovaných odvolacích námietok vo svetle skutočností z obsahu spisového materiálu plynúcich, tieto odvolací súd nevyhodnotil ako opodstatnené k odlišnému rozhodnutiu ako súd prvej inštancie.

16. Odvolací súd predovšetkým pripomína, že Zákon o rodine (§ 62 ods. 2 a § 75 ods. 1, § 78 ods. 1 veta prvá) zakotvuje povinnosť rodičov prispievať na výživu detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, pričom pri určení rozsahu ich vyživovacej povinnosti súd prihliada k odôvodneným potrebám oprávneného, ako aj k schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom povinného a pri hodnotení týchto schopností, možností a majetkových pomerov povinného teda skúma komplexne jeho majetkové pomery, ako i to či sa povinný bez dôležitého dôvodu nevzdal výhodnejšieho zamestnania, zárobku, alebo majetkového prospechu, prípadne, či nevzal na seba neprimerané majetkové riziká.

17. Povinnosť vyživovať dieťa patrí medzi základné povinnosti rodičov. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti sa vychádza zo schopností, možností a majetkových pomerov každého rodiča a prihliada sa aj na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodiča a súd neberie do úvahy pri skúmaní možností a schopností, ako aj majetkových pomerov povinného rodiča výdavky, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Otec teda v podstate vytýkala rozhodnutiu súdu prvej inštancie, že sa nestotožnil s jej predkladaným hodnotením skutkového stavu a jeho právnym hodnotením. V rámci celého prvoinštančného konania mali účastníci konania vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie tvrdení a dôkazov v prospech ich tvrdení. To, že v konečnom dôsledku súd prvej inštancie dospel k i iným záverom, nie je možné interpretovať ako porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

18. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o návrhu matky na zvýšenie výživného porovnal pomery na strane maloletého dieťaťa, matky a otca. Správne konštatoval, že na strane maloletého dieťaťa došlo k výraznej zmene pomerov, keď v čase posledného rozhodnutia súdu o výživnom (rozsudkom Okresného súdu Košice I pod sp. zn. 16P/14/2021 zo dňa 14.12.2022) bol maloletý vo veku jedného roka a 10 mesiacov, pričom v súčasnosti je vo veku štyroch rokov a navštevuje materskú školu.

19. Podľa názoru odvolacieho súdu bol v preskúmvanej veci dostatočne a správne zistený skutočný stav a vec bola správne právne posúdená. Maloletý syn je vo veku štyroch rokov. Svojou výchovou a výživou je prirodzene odkázaný na svojich rodičov, u ktorých vyživovacia povinnosť má mať prednosť pred ostatnými ich výdavkami. Osobne sa o maloletého syna stará prevažne matka, s otcom sa doposiaľ stretával každý druhý víkend od piatku do nedele, podľa súčasného rozsudku bol styk rozšírený na každý nepárny kalendárny týždeň od piatka do nedele, ako aj počas vianočných a veľkonočných sviatkov.

20. Vo vzťahu k odvolacím námietkam otca k pomerom matky, odvolací súd poukazuje na to, že zákonná vyživovacia povinnosť oboch rodičov neznamená mechanickú rovnosť. Odvolací súd reflektuje príjem matky, je však zrejmé, že matka poskytuje maloletemu osobnú starostlivosť, vedie spoločnú domácnosť, obstaráva činnosti dennej potreby, varí, perie, čím si de facto plní vyživovaciu povinnosť voči maloletemu aj touto formou a vyživovaciu povinnosť si plní dobrovoľne. Matka poskytuje maloletemu osobnú starostlivosť, ktorú možno stavať na roveň peňažného plnenia a zároveň uhrádza všetky výdavky spojené s chodom domácnosti, členom ktorej je aj maloletý F.. V. F. je ešte vo veku, kedy si vyžaduje zvýšenú osobnú starostlivosť zo strany matky, je potrebné ho odprevádzať do škôlky, kupovať mu oblečenie, obuv, pomáhať mu s hygienou, zabezpečovať vyváženú stravu, ako aj jeho spoločenské, kultúrne a športové vyžitie a v neposlednom rade aj zdravotnú starostlivosť.

21. Na základe vyššie uvedených záverov považuje odvolací súd za nedôvodnú aj námietku otca, že súdom určené výživné nezodpovedá jej možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom. V súčasnej spoločenskej situácii, charakteristickej výraznou infláciou a významným nárastom cien základných potravín, je dôvodné očakávať, že výživné bude z veľkej časti spotrebované práve na stravné. Opomíňať

nemožno ani ošatenie či obuv, ktoré vyžadujú častú obmenu pre rýchly fyzický vývin maloletých detí, typický pre ich vek. Z uvedených skutočností nie sú odôvodnené potreby maloletého tým kritériom, ktoré by malo dôvodiť znížiť vyživovaciu povinnosť otca. Otec argumentoval tým, že jeho príjmové pomery mu neumožňujú uhrádzať súdom určené výživné pri súčasnej situácii, zároveň namietal, že jeho príjem bol súdom prvej inštancie vyhodnotený nesprávne. Odvolací súd k tejto odvolacej námietke otca uvádza, že do príjmových a majetkových pomerov povinného rodiča pre potreby určenia vyživovacej povinnosti musí súd zarátať všetko, čím dochádza k zvyšovaniu jeho príjmu, ako aj majetkových pomerov. Bez ohľadu na to, či matka otca mu poskytuje finančné prostriedky na úhradu hypotéky vo výške 600 eur mesačne ako zamestnancovi, alebo ide o finančnú výpomoc matky voči synovi, je potrebné to zarátať do jeho príjmu, keďže sa tým znižujú jeho výdavky v značnej miere. Odvolací súd ďalej dodáva, že pracovný pomer otca určite nemožno považovať za štandardný s príjmom len vo výške 680 eur mesačne, tak, ako to deklaruje otec, keďže má možnosť užívať osobné motorové vozidlo aj na súkromné účely, ako aj telefón, pričom náklady s tým spojené hradí zamestnávateľ. Čo je však podstatnejšie z výpovede otca vyplýva, že z predajne potravín, ktoré prevádzkuje jeho matka si berie bežne aj potraviny pre svoju osobnú spotrebu, hodnotu ktorých neuhrádza. V konečnom dôsledku teda možno konštatovať, že zo svojho príjmu uhrádza len výdavky na inkaso, oblečenie, hygienu. Vzhľadom na takto vykonané dokazovanie, odvolací súd plne súhlasí so závermi súdu prvej inštancie, ktorý príjem otca ustálil vo výške minimálne 1100 eur mesačne a ktorý je rozhodný pre určenie jeho vyživovacej povinnosti k maloletému synovi.

22. Zvýšenie výživného napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie plne zodpovedá kritériám v zmysle zákona o rodine o určení výživného na maloleté dieťa, zohľadňuje zmenu pomerov na strane maloletého dieťa ako aj na strane oboch rodičov a vývoj životných nákladov.

23. Pokiaľ ide o dovoláciu námietku otca spočívajúcu v tom, že súd prvej inštancie do dlžného výživného nezarátal kúpu potrieb pre maloletého F. spolu vo výške 183,77 eur, a to konkrétne kúpy futbalovej lopty, lampy, hračiek a jedného kusu detskej obuvi, ide o bežné nákupy potrieb pre dieťa ničím nevybočujúcim mimo bežnej starostlivosti o dieťa. Je nepochybné, že takéto nákupy pre maloletého syna bežne realizuje aj matka (matka o tom predložila doklady), teda ani odvolací súd tu nevidel dôvod na ich započítanie do dlžného výživného. Na vysvetlenie odvolací súd uvádza, že ak by išlo o nákupy potrieb pre dieťa vysokej hodnoty resp. zaplatenie nejakých edukačných kurzov, táborov a podobne, v tom prípade, by to mali rodičia hradíť na polovicu. Pri bežných potrebách dieťaťa ich hradí ten rodič v starostlivosti ktorého je dieťa v danom čase.

24. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 CSP v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 CMP.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Podľa § 376 ods. 1 CMP v spojení s § 370 ods. 1 CMP ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, ktorým bola upravená vyživovacia povinnosť, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).